

— Τὴν γλῶσσαν μου δὲν τὴν ἐξουσιάζω πλέον. Παραφέρομαι ὑπὸ τῆς μανίας!

Καὶ πραγματικῶς, δὲν τὴν ἐξουσιάζει τὴν γλῶσσαν τοῦ ὁ κ. Βερναρδίνης διὰν, παραφερόμενος, ἀπὸ τῆς δασκαλομανίας ποὺ θολώνει καὶ τὴν πρὸς ἐξωτερικὰς διανοίας, μὲς παρυσίαζε τὸν Αἰσχύλου περὶ καὶ ἀνύστατον κανένα ἀρθρογράφου τοῦ «Ἐμπρός».

ΥΣΤΕΡΑ

ἀπὸ τὸ «αὐτισμένο ποτήριον» τοῦ Πολέμου. (πάνανθεμά τις αὐτὴς τὴς αὐλικῆς μηχανορραφίας ποὺ τῶσπασαν τὸ μαγικὸ αὐτὸ ρακυπότηρον καὶ δὲ μὲς τῆς φαντασίας νὰ μὲς κερνάει ἀδιάκοπα τὸ ἀθάνατον τῆς τέχνης νερό!) οἱ «Ἰσχυροὶ» τοῦ Ραγκαβῆ. Εἶπατε τίποτε; — Ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε; Μὴ ἱκεσίαν ἀπευθύνουμε στὸν Βασιλέα, νὰ σώσῃ καὶ μὲς καὶ τὸ γαμεῖο τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἀπὸ τὰ πρωτότυπα ἔργα ποὺ ἀσκημίζουν ἕνα τόσο ὁμορφὸ καὶ πλούσιο χεῖρμα σὰν καὶ αὐτό.

Με μεταφράσεις τῆς προκοπῆς καὶ τὸ θέατρο μπροστὰ θὰ πάη καὶ συγγραφεῖς καλοὶ θὰ βγοῦνε μὴ μέρη. Τὸ κάτω κάτω γὰρ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν πρωτότυπην πανούκλα τὸ θέατρο, ὅς κ' ἔφη μὴ σύνταξιν μικρὰ στοὺς κ. κ. πρωτοτύπους γὰρ νὰ μὴ τὸ ἐνοχλοῦνε μὲ τὰ ἔργα τους. Ἄλλο γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει.

Η ΒΟΥΛΗ

μας ἐδούλεψε πατριωτικώτατα τὴν νύχτα τῆς Τετάρτης. Καὶ μόνον ἔτσι δταν δουλεύῃ ἡ Βουλὴ, ὅχι μὲ λόγια τοῦ ἀέρα, μὰ μὲ βρισιὲς καὶ μὲ μαγουριές, ὅπως ἐδούλεψε τὴν Τετάρτη, θὰ κάνῃ καλὸ στὸν τόπο, γιὰ τὴν πείσῃ καὶ τοὺς πρὸς ἀπλοϊκοὺς πῶς εἶναι περὶ τῆς καὶ πῶς μπορεῖ ἀξιολογῆσαι νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέτῃ, γὰρ νὰ σωθῇ ὁ τόπος, γὰρ νὰ τραβήξῃ λίγο μπροστὰ, πετώντας στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν τὰ χιλιοσπασμένα κοινοβουλευτικὰ δοκανίκια, στὰ ὁποῖα σήμερα στηρίζεται γὰρ νὰ τραβᾷ πρὸς τὰ πίσω κουτσαίνοντας.

— Δὲν εἶναι κατάστασις αὕτῃ! Εἶναι αἰσχος! Εἶναι ἀτιμία! Εἶναι ἐντροπή!

Δὲν τὰ λέμε μεῖς. Τὰ εἶπε βουλευτής, τὰ εἶπε ὁ κ. Φλέσσας, ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, καὶ τὰ λόγια του αὐτὰ εἰνε τὰ μόνον ἀληθινὰ λόγια ποὺ ἀκουστήκαν ὡς τῶρα μέσα στὸ λεπροκομεῖο τῆς ὁδοῦ Στοιδίου.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μυριόχρωμα πάλιν ἀνθίζουν λουλούδια
σταύς λόφους στοὺς κάμπους σκορποῦν εὐωδία
πουλάκια τριγύρω ἀκούς μὲ τραγοῦδια
νὰ ψάλλουν τὸν πόνο, 'ποῦ κρύβ' ἡ καρδιά.

Ἀρχίζει καὶ ὁ ἔρωτας παιγνίδια νὰ στρώνῃ
γλυκύτερες τῶρα σκορποῖ τις ματιὰς
καὶ ἄλλοι στὴς καρδιὰς 'ποῦ κρυφὰ τις πλυνῶναι
τις δένει γὰρ πάντα μὲ δυὸ σαιτίες

Ροδίζουνε δὲ αἱ φύεις γιορτάζει
ἡ νεότης γλεντᾷ, γιομάτη χαρὰ
πετᾷ ἡ ψυχὴ μα, μὲ πάθος στενάζει
νὰ φτάσῃ 'ψηλά, πειδ' ἔψηλά λαχταρᾷ.

Ἰδέες γλυκὲς μέσ' τὴν Ἄνοιξιν μόνο
γεννᾷ ἡ καρδιά μας, τις πίκρες ξεχνᾷ
καὶ μόνον ὁ γέρος θυμᾷται μὲ πόνο
πῶς ἔφυγ' ἡ νεότης, δὲ θάρσῃ ξανά!

Ἀλλάζουν ὡς τόσο, οἱ τόποι, τὰ χρόνια
μὰ ὅχι ποτὲ δὲν ἀλλάζ' ἡ καρδιά
ὁ ἔρωτας μέσα της τρέφει αἰώνια
γλυκεῖα καὶ ἀθάνατα πάντα φωτιά!

ΑΝΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Δ'.

Manchester, Φλεβάρη τοῦ 1904.

Ἀπὸ τὰ τρία συστήματα πού, ὅπως σὰς εἶπα
στὸ πρῶτο μου γράμμα, πολεμοῦν ἐδῶ τὸ ἀνοικτὸ
ἐμπόριο, τὸ πρὸς ἀρεστὸ στὸν ἀγγλικὸ λαὸ εἶναι ἴσως
τὸ σύστημα τῶν Ἀνταποδοτικῶν δασμῶν, δη-
λαδή τὸ περίφημον Retaliation. Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἡ
ἀγγλικὴ Κυβέρνησις καὶ αὐτὸ θάναί τὸ ἐπίσημον πρό-
γραμμα τῆς στὴς ἐρχόμενες βουλευτικῆς ἐκλογές,
γιὰ τὴν τέτοιον σημαντικὴν ζήτημα θὰ τ' ἀποφασίσῃ τὸ
ἔθνος. Οἱ ὁπαδοὶ τῶν ἀποδοτικῶν δασμῶν δὲ ζη-
τοῦνε γενικὴ ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ προστασία,
παρὰ μονάχα νὰ δοθῇ στὸ Κράτος ἐξουσία, βάζοντας
ποῦ καὶ ποῦ δασμούς, νὰ χτυπᾷ τοὺς ἄλλους μὲ τὰ

ἴδια τοὺς ὅπλα, δηλαδή νὰ φορολογᾷ πραγματικὰς
ξένων ἐθνῶν πού εἴτε βλάπτουν τ' Ἀγγλικὸ ἐμπόριο
μὲ προστατευτικοὺς δασμούς, εἴτε τοὺς βάζουν ἐπί-
τηδες γὰρ νὰ τιμωρήσῃ ἀγγλικὴν ἀποικίαν ποὺ ἔ-
δωκε κάποιο δασμολογικὸ προνόμιον στὴ μητέρα της
τὴν Ἀγγλίαν. Αὐτὸ, λένε, δὲ θὰ πῇ προστασία, γιὰ τὴν
δὲν εἶναι λόγος νὰ προστατευτῇ ὁ Ἀγγλος ἀπὸ
κάθε συναγωνισμὸν, παρὰ μονάχα ἀπὸ ἀδίκον συνα-
γωνισμὸν, μὴτε νὰ φορολογηθῇ καθεὶ ξένη πραγμα-
τεία, παρὰ μονάχα ὅσες ἔρχονται ἀπὸ μέρη ποὺ φο-
ρολογοῦν τις ἀγγλικὰς. Εἶναι μάλιστα τὸ καλλίτερον
μέσον γὰρ νὰ βρῶν οἱ ξένοι στὰ συλλογικὰ τους κ' ἔτσι
τὸ σύστημα τοῦ ἀνοικτοῦ ἐμπορίου νὰ γίνῃ γενικόν.
Ὅταν οἱ ἄλλοι βάζουν δασμούς, ἄλλους τόσους ὡς
βάζῃ καὶ ἡ Ἀγγλία. Ὅταν πάλι τοὺς βγάζουν, ὡς
τοὺς βγάζῃ καὶ αὐτή. Ἡ ἐξουσία τοῦ Κράτους νὰ
βάζῃ στὴν ἀνάγκη δασμούς, εἶναι τὸ μοναχὸ ὄπλον
γὰρ ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ξένους ν' ἀλλάξουν τοὺς δι-
κούς τους. Πρέπει, ὅπως εἶπα, νὰ βαστᾷ ἡ Κυβέρ-
νησις γιομάτῃ ρεβόλβερ γὰρ νὰ φοβερίζῃ τοὺς ξένους
καὶ νὰ κατορθώῃ συμφωνίας ὠφέλιμες στὸ Ἀγ-
γλικὸ ἐμπόριο. Πρέπει μάλιστα αὐτὸ νὰ γίνῃ ἁμέσως
γιὰ τὸ κακὸ χειροτερεύει κάθε μέρη, οἱ ξένοι ἀδιά-
κοπα μεγαλώνουν τοὺς δασμολογικοὺς τοὺς τοίχους
καὶ ὁ Ἀγγλος κοντεύει ν' ἀποκλεισθῇ ἀπὸ κάθε ἀγορά.
Σήμερα, μὴτε οἱ ἐμπορικῆς συνθήκες τῆς δὲν ὠφελοῦν
τὴν Ἀγγλίαν, γιὰ τὴν ἐνὶ ὑποχρεῶν τὸν ξένο νὰ μὴ
φορολογᾷ περισσότερο τὴν ἴδια πραγματεία ὅταν ἔρ-
χεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν παρ' ὅταν ἔρχεται ἀπ' ἄλ-
λου, δὲν τὸν ἐμποδίζουν ὅμως νὰ φορολογᾷ περισσό-
τερον ὅσες πραγματείες εἰσάγει κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀγ-
γλίαν, ποῦ ἀπ' ἐκεῖ δὲ φοβεῖται ἐκδίκηση, παρ' ὅσες
εἰσάγει ἀπὸ μέρη ποὺ τὸν φοβερίζουν μὲ δασμούς.
Τότες μονάχα θὰ κατορθώσῃ ἡ Ἀγγλία ὠφέλιμες
συνθήκες καὶ θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἀδίκον συναγωνισμὸν,
καὶ ἀπὸ τὸ νὰ τὴν πλημμυροῦν οἱ ξένοι μὲ φτηνὰς
πραγματείας δίχως νὰ παίρνουν τις δικῆς της, ὅταν
δοθῇ στὸ Κράτος ἐξουσία νὰ τοὺς φοβερίζῃ μὲ δα-
σμούς. Ἰσως μάλιστα πιτύχῃ ἔτσι τὸ σκοπὸ τῆς
καὶ δίχως νὰ βάλῃ δασμούς, γιὰ τὴν φοβερὰ μονάχα
θὰ σώσῃ ἂν πάλι καταντήσῃ ἡ δουλειὰ σὲ δασμο-
λογικὸν πόλεμον, ἡ Ἀγγλία ἔχοντας τὸ μεγαλύτερον
ἐμπόριον καὶ τὰ πρὸς γερὰ οἰκονομικὰ, δὲν ἔχει φόβον
νὰ νικηθῇ. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Γερμανίαν εἰσάγει
περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἐξάγει, ἀπὸ τὴν πρώτη μαλι-
στα ἡ εἰσαγωγὴ τῆς εἶναι τριπλάσιον τῆς ἐξαγωγῆς
τῆς, καὶ λοιπὸν εὐκολὰ τις χτυπᾷ μὲ δασμούς
εἰσαγωγῆς.

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ἡλίου Π. Βουτιερῆδου

Βέλαξαν καὶ τὰ πρόβατα, πήδησαν καὶ τ' ἀρνία·
καὶ ἀπὸ γονάτισιν κατὰ τὴν ἀπὸ τὴν μαννάδες τους, βύ-
ζαιναν τὰ μαστάρια· καὶ ὅσες δὲν εἶχον ἀκόμη γεννήσει
τις κυνηγοῦσαν τὰ κριάρια καὶ ἅμα τὴν σταματοῦσαν ἀπ'
τὴν κούραση, καθάλιευν καθένα ἀπὸ μιά. Κυνήγησαν
καὶ οἱ τραγοὶ τὴς γίδας καὶ πηδοῦσαν τριγύρω τοὺς πρὸς
ἐρωτικὰ καὶ πιάδονταν ἀναμεταξύ τους γιὰ τὴς γίδας.
Καὶ καθένας εἶχε τις δικῆς του καὶ πρόσχε μὴπως
καθένας ἄλλος τοῦ τις καθάλιε κρυφά.

Θ'. Καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμη τὰ τέτοια πράγματα, ἂν
τῶσπασαν θὰ τοὺς παραινέσων στὴν ἀπόλαυσιν· καὶ οἱ
νέοι, καθὼς ἦσαν γυμνασμένοι καὶ ἀπὸ πολλὴν καὶρὸν πρὸς
ζήτησιν ἀγάπης, ζῶντες ἀπὸ ὅσα ἀκούγαν καὶ ἔλυον

ναν ἀπὸ ὅσα ἔβλεπαν καὶ ἤθελαν καὶ αὐτοὶ κατὰ περισ-
σότερον ἀπὸ τὸ φιλὶ καὶ τ' ἀγκαλιάσματος καὶ πρὸς πολὺ ὁ
Δάφνης· γιὰ τὸν καθὼς εἶχε μεγαλώσει ἀπὸ τὴν κλειστοῦ-
ρα ὅλο τὸ χεῖμα καὶ ἀπὸ τὸ καθησιό, καὶ τὰ φιλιὰ
πεθυμοῦσε καὶ γιὰ τ' ἀγκαλιάσματα λαχταρᾷ καὶ
ἦσαν γὰρ καθεὶ δουλιὰ πρὸς περιέργους καὶ πρὸς τολμηροὺς.
Παρακαλοῦσε λοιπὸν τὴν Χλόην νὰ τοῦ χάρισαι ὅ,τι ἤθε-
λε καὶ γυμνὴ νὰ πλαγιάσῃ μ' αὐτόν· γυμνὴ περισσό-
τερον ὥρα ἀπὸ ὅση προτῆται συνήθιζαν· γιὰ αὐτὸ ἔ-
λειπεν ἀπὸ τοῦ Φιλητᾶ τὰ μαθήματα, γὰρ νὰ γίνῃ
καὶ τὸ μόνον γι' αὐτὸν, ποῦ καταλογίζει τὴν ἀγάπην.
Κ' ἐπειδὴ ἐκείνη ρωτοῦσε, τί ἄλλο εἶναι ἀκόμα ἀπὸ τὸ
φιλὶ καὶ ἀπὸ τ' ἀγκαλιάσματος καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ πλαγιά-
σμα καὶ τί σκέπτεται νὰ κάνῃ ἂν γυμνὸς ξαπλωθῇ
μ' αὐτὴν γυμνὴ, εἶπε:

— Αὐτὸ ποῦ κάνουν τὰ κριάρια στὴς προβατίνες καὶ οἱ
τραγοὶ στὴς γίδας. Βλέπεις πῶς ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν δουλιὰ
μὴτε ἐκεῖνες πρὸς τοὺς ἀποφεύγουν, μὴτε ἐκεῖνοι κούρα-
ζονται κυνηγώντας τες, παρὰ ἀπὸ δῶ πέρα, σὰ νὰ δο-
κιμάζον τὴν ἴδια γλύκην, βόσκουν μαζῇ; Πολλὴ γλυ-
κιά, καθὼς φαίνεται, εἶναι ἡ δουλιὰ καὶ νικάει τοῦ ἔ-
ρωτος τὴν πίκραν.

— Μὰ δὲ βλέπεις, Δάφνης, τις γίδας καὶ τὰ κριά-
ρια καὶ τοὺς τραγοὺς καὶ τις προβατίνες, πῶς ἐκεῖνοι
κάνουν ὄρθοι καὶ ἐκεῖνες παθαίνουν ὀρθές; ἐκεῖνοι ἀπὸ

πληθύνουν, καὶ αὐτὲς ἀπὸ τοὺς κρατῇσιν στὰ πεινᾷ
τους; Κ' ἐσύ θέλεις νὰ πλαγιάσῃς χάμου μαζῇ σου γυ-
μνὴ; καὶ ὅμως ἐκεῖνες πόσο πρὸς μαλλιαρὲς εἶναι ἀπὸ μέ-
να, ἂν καὶ εἶμαι ντυμένη;

Τὴν πίστεψε ὁ Δάφνης καὶ ἀπὸ πλάγιασε χάμου
μαζῇ τῆς πολλὴν ὥρα κείτονταν, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ ὅσα
πεθυμοῦσε τίποτε δὲν ἤξερε νὰ κάνῃ, τὴν σηκώνει καὶ
ὕστερ' ὅπως σφιχταγκάλιαζε κἀνοντας ὅπως οἱ τραγοὶ.
Μὰ σὰν βρέθηκε σὲ πολὺ δυσκολώτερη θέση, κάθισε καὶ
ἐκλαψε γιὰ τὴν ἦσαν καὶ ἀπὸ τὰ κριάρια πρὸς ἀνήμερος
στοῦ ἔρωτος τις δουλιές.

Γ'. Κ' εἶχεν ἕνα γείτονα, ζευγαλάτη δικὸν τοῦ
χωραφιοῦ, ποῦ τὸν ἔλεγον χρώμην καὶ περασμένο στὰ
χρόνια. Αὐτὸς εἶχε γυναῖκα πολὺν φερμένη ἀπὸ τὴν πο-
λιτείαν, νέα καὶ ὁμορφὴ καὶ πρὸς τρυφερὰ ἀπὸ ὅσο ἔπρε-
πε σὲ χωριάτισσα, τ' ὄνομα τῆς ἦταν Λυκαίνιον. Αὐ-
τὴ βλέποντας τὸν Δάφνην κάθε μέρη νὰ περνᾷ τὰ γί-
δια τὸ πρῶν γιὰ τὴν βοσκήν, τὴν νύχτα γιὰ τὴν στάνην,
πεθύμησε νὰ τὸν κάνῃ ἀγαπητικὸν τῆς ἀπὸ μὲ χαρί-
σματα τὸν ξεγελάσει καὶ κάποτε παραφύλαξαν τὸν
μοναχὸν καὶ σουραῦλιν τοῦ χάρισε καὶ κερήθρας καὶ τα-
γῆρ ἀπὸ λαφοτόμαρον μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ εἰπῇ
τίποτε, ἐπειδὴ μάντευε τὴν ἀγάπην τῆς Χλόης, γιὰ τὴν
τὸν ἔβλεπε πολὺ προσκυλλημένο στὴν κόρην.

(Ἀκολουθεῖ)